

Ett medielandskap med dubbla etiska måttstockar

Olle Lidbom

Det är strax efter lunch i mars 2018 och det drar mot påsk. Det är kallt och barmark i Stockholm. Hos Södermalmspolisen i Stockholm har medieprofilen **Cissi Wallin** satt sig till rätta för ett kort förhör. Den här gången är det inte hennes berättelse om den manliga medieprofilen **Fredrik Virtanen** som ska nagelfaras. Den berättelsen har redan utretts av polisen sex år tidigare och rör en våldtäkt som Wallin menar ska ha begåtts försommaren 2006. Den utredningen är nedlagd och avförd, men berättelsen lever kvar och får nytt syre under hösten 2017, inte minst på Cissi Wallins Instagram-konto. Där pekar Wallin ut Virtanen som våldtäktsman. ”Förtal” menar Virtanen och det är därför Cissi Wallin sitter här hos polisen.

Men Cissi Wallin anser inte alls att det rör sig om förtal:

Många personer har bevittnat hans beteende under många år både på hans arbetsplats och utanför yrket där han helt öppet betett sig olämpligt och olagligt mot framförallt kvinnor. Jag anser att om man haft ett sådant beteende så har man själv samlat ihop till att det blir en

konsekvens och att människor som råkat ut för honom berättar om det. Jag har berättat om den polisanmälan som jag gjort. Jag har inte fört vidare någon andrahandsinformation. Jag har berättat min historia, min personliga erfarenhet. Det tycker jag är en stor skillnad mot att sprida rykten. (Förundersökningsprotokoll B 1755-18 2019-07-01)

Cissi Wallin har dryga 53 000 följare och hennes berättelser får fötter hos andra. Genomslaget är stort, att jämföra med en lokaltidning, ett radioprogram eller en tv-sändning. Därför är hennes svar i förhöret intressant. Det avslöjar flera argument för en särskild medieetik för de nya aktörer som finns i medielandskapet. De publicerar sig som traditionella medier, men har andra sätt att resonera kring hur och varför de publicerar. Wallins svar blir en provkarta på krockarna mellan den gamla medielogiken och nya medieaktörer. Med utgångspunkt från förtalsmålet mot Wallin och andra aktuella rättsfall går det att se fyra olika argument som ligger till grund för framväxten av en ny medieetik.

Rättskipnings-argumentet

Ett inte helt ovanligt argument under metoo-hösten 2017 var att många namnpubliceringar och anklagelser i sociala medier kunde motiveras med att de fick bli rättskipare, eftersom det traditionella juridiska systemet ansågs ha fallerat. Där polisundersökningar lagts ned och domstolar friat, ansåg många att de sociala medierna kunde fungera som en sista instans.

I Cissi Wallins försvar är detta en bärande del, där Virtanen enligt Wallin ”samlat ihop till att det blir en

konsekvens” (Stockholms tingsrätt i mål B 1755-18 2019-12-09). En liknande tanke finns i ett annat uppmärksammat fall, där en regissör i tre slutna Facebook-grupper 2017 anklagades för våldtäkt av en kvinna. Facebook-postningarna är flera och kvinnan menar att ”hon hade ett behov av att skriva av sig, i frigörande syfte” (Nacka Tingsrätt mål B-7995-18, 2019-07-03). Reaktionerna i Facebook-grupperna är stöttande och upprörda. Bland kommentarerna finns det uppmaningar om att ”Han borde bannlysas i branschen, ställas till svars även om brottet hunnit bli preskriberat” (Aschberg, 2019).

Ett liknande argument finns bakom en annan Facebook-postning samma höst. Där pekade en ung kvinna ut en komiker som våldtäktsman. Postningen görs i en liten, sluten grupp men får stor spridning när anklagelsen skärmdumpas och sprids hos allmänheten. Kvinnans postning görs i samband med en polisanmälan (som senare läggs ned) och hennes förhoppning är att fler ska kliva fram och våga berätta och polisanmäla, vilket två andra kvinnor gjorde. Även dessa utredningar lades ned. Hon avslutar sitt inlägg med ”Nu tar vi dem, en efter en efter en. Inga as ska gå fria mer.” (Solna Tingsrätt mål B 2985-19 2020-03-04).

En annan uppmärksammat förtalsdom gäller en Instagram-postning där en miljöpartistisk politiker, också hösten 2017, anklagade en partikollega för att ha utsatt hennes spädbarn för ett övergrepp på Pizza Hut (Södertörns Tingsrätt mål B 3405-18 2019-12-02). Hennes postning får stor uppmärksamhet och plockas upp av bland andra *Dagens Nyheter* som skriver om övergreppet, vilket gör att partikollegan känner sig

tvingad att lämna partiet och politiken (TT, 2019). Den anklagande motiverar postningen med att ”ingen annan skall behöva gå igenom samma sak som jag gick igenom. Jag vill inte att han skall sitta och representera Sverige, representera människor som inte vet. Därför lade jag upp det för att några av miljöpartisterna inte skall rösta på honom så att han inte ska kunna sitta i riksdagen.” (Förundersökningsprotokoll Södertörns TR B 3405-18 Aktbil 18, 2019-09-17).

Genomslaget för dessa publiceringar är stort, både räckvidden postningarna får i sociala medier men även när de sprids vidare på nätforum och när de citeras av traditionella medier. Effekten av genomslaget blir stort, det vittnar Virtanen, Regissören och Komikern om.

Det som framträder i dessa och andra liknande fall är att publiceringarna i sociala medier görs med ett uttalat mål att åstadkomma rättskipning. Många av reaktionerna på dessa postningar visar också att det finns ett stort stöd för att skipa sin egen rättvisa, när andra vägar misslyckats. Detta är en syn på publiceringar som skiljer sig från den traditionella medietiken som strävar mot korrekt och allsidig nyhetsförmedling och vill undvika publicitetsskada så långt det går. I digitala och sociala medier är effekten, dvs skadan, snarare en målsättning med flera publiceringar. Den publicering som inte dömer är svagare, skapar mindre känslor och får därmed lägre relevans. En drivkraft i en ny medielogik blir följaktligen att söka de publiceringar som dömer och skipar rättvisa.

Rätt till sin egen historia-argumentet

Ett besläktat argument är ”rätten till sin egen historia”. Det var ett argument som Cissi Wallin lyfte fram i förtalsrättegången, där hon menade att det var försvarligt för henne att publicera sin ”egen sanning”. I den meningen ville hon jämställa sin namnpublicering och anklagelse med ett visseblåsande.

Argumentet är underliggande i flera andra förtalsmål i kölvattnet av metoo, där behovet av att varna andra är starkt men även att det är personliga erfarenheter som förs fram, inte ogrundade anklagelser.

En skillnad mot rättskipningsargumentet är att de som publicerar ofta gör ett övervägande kring publicitetsskadan. Där rätten till den egna historien då bedöms som större än skadan med en uthängning. I argumenten väger skadan lättare och får inte stå i vägen för den egna historien.

Här finns en ny riktning i argumentationen från de som publicerar sina berättelser i sociala medier: blir det en historia värd att läsa och publicera om namn och person utelämnas? Under hösten 2017 gjordes många utpekanden och vittnesmål i sociala medier om påstådda övergrepp. Några utan namn, några utpekade kunde identifieras på andra sätt. (Se vidare också **Therese Rosenvinges** kapitel i denna skrift om traditionella mediers namnpubliceringar hösten 2017.)

Men för att en historia ska ses som fullbordad kräver mediekonsumenterna i dag allt oftare ett utpekande, fram tills dess ses det bara som en halv historia. När utpekandet är oprecist eller anonymiserat följs publiceringen ofta av kommentarer som önskar eller efter-

frågar namn eller mer fakta så att den utpekade kan identifieras. Ibland ses anonymiseringen som ett sätt att mörka eller hemlighålla hela historien. Många av de uppmärksammade publiceringarna i sociala medier imiterar de traditionella mediernas publiceringar där ibland ålder, avpixlade fotografier, namn, yrke och liknande bredare identitetsmarkörer ofta används istället för namn, som i exemplet med Regissören. Han pekas ut som anonymiserad regissör men i kommentarerna börjar snart spekulationer och gissningar kring hans identitet (som underlättas av att postningen avslutas med en fras från en av Regissörens filmer).

En skillnad i de sociala medierna är att de ofta har möjligheten att kommentera. Där tar spekulationer fart och personer pekas ut, trots att det inte varit syftet med originalpostningen. Medieetiken utmanas alltså inte bara i själva publiceringen, utan även av att läsaren kan vara delaktig i publiceringen. Det gör att publiken i nya medier blir del av en dramaturgi där ett utpekande finns med. I många fall fortsätter spekulationer och identifiering av offer och gärningsmän vidare från sociala medier och traditionella medier till andra digitala platser, som nätforumet *Flashback*. Ett exempel på hur utpekanden och namngivningar sprider sig till andra plattformar är den här texten: de flesta av domarna och förundersökningarna som ligger till grund för denna text har laddats ned från *Flashback*, där spekulationer och utpekande är en naturlig del i publiceringsflödet.

Det är inte bara publiceringen i sig som får en medie-etisk betydelse, utan även hur den sprids. Ett exempel är hur aktivistgruppen *Näthatsgranskaren* lyckats få en

kvinna fälld för förtal efter att hon delat en Facebook-postning från aktivisten **Joakim Lamotte**. Postningen och delningen pekar ut mannen bakom *Näthatsgranskaren* som djurplågare. Göteborgs tingsrätt menade att han inte var en offentlig person och dömde kvinnan för förtal och 10 000 kronor i skadestånd. Domen är ett exempel på hur en historia inte är avslutad i Joakim Lamottes första publicering, utan kan utvecklas vidare (Karlsten, 2020).

David mot Goliat-argumentet

Genomslagskraften i traditionella medier har varit stor och en viktig komponent i hur televisionen och radion har granskats och övervakats i Sverige. En publicering i tv får ett stort genomslag och detsamma har gällt dagstidningar och tidskrifter. Inte minst lokaltidningar kan ge stor spridning åt information.

Skadan av en publicering kan alltså vara stor, och en av *Medieombudsmannens* viktigaste uppgifter handlar om att värdera publicitetsskadan som följer om en tidning brister eller åsidosätter god publicistisk sed. *Myndigheten för press, radio och tv* bevakar att televisionen inte missbrukar sin genomslagskraft. För mediekonsumenten är det uppenbart att de traditionella medierna har stort genomslag och att de åsikter och personer som har tillgång till dessa plattformar också får stort genomslag.

Vid publiceringar i sociala medier anges ofta att genomslagskraften är obalanserad och att den som har tillgång till de stora plattformarna har en särställning och kan gå i svaromål med den som är liten. Argumen-

ten bygger på att även den lille ska ha möjlighet att slå tillbaka mot den store. Med sociala medier ges den möjligheten.

Storleken och spridningen av sociala mediernas konto anges då ofta som argument. I fallet med den miljöpartistiska politikern gjordes publiceringen på ett konto med färre än 200 följare och som dessutom var privat och följdes av framförallt partikamrater. Syftet med publiceringen var att varna och informera partimedlemmarna. Kvinnan själv menade i rättsprocessen att kontot var både litet och spridningen begränsad.

Detsamma gäller anklagelserna mot Regissören och Komikern, som båda framförts i slutna Facebook-grupper inför en liten skara. I det sistnämnda fallet var det knappt 600 personer som läst inlägget. Jämfört med de stora mediernas tittar-, lyssnar- och läsarskaror är det förstås minimalt och en ojämn maktbalans. Det är den lille mot den store.

Men ofta har publiceringar med begränsad spridning fått motsatt effekt: de berättelser som publicerades på begränsade sociala medie-konton om Virtanen, Komikern och miljöpartisten fick spridning ändå, inte minst i traditionella medier. Anklagelserna inom miljöpartiet fick stor spridning i framförallt *Dagens Nyheter* och effekten blev att riksdagsledamoten tvingades bort. I inget av dessa tre fall hade de utpekade personerna framgång med att slå tillbaka, trots att de hade tillgång till etablerade plattformar.

De domstolar som tittat på genomslagskraften har oftast bedömt att en postning på ett låst sociala medier-konto har lika stor genomslagskraft. Våren

2020 dömdes en man till dagsböter och skadestånd i Högsta domstolen för att ha lagt upp en bild på en berusad 17-årig bekant på *Instagram* där han har 500 följare. Bilden kan ha legat uppe i ett par timmar innan den togs ned men det är tillräckligt för HD för att konstatera att bilden har fått genomslag och spridning i juridisk mening (Högsta domstolen mål B 5438-19, 2020-03-17).

David mot Goliat-argumentet kan på vissa sätt tyckas gå stick i stäv med rättskipnings-argumentet: om genomslaget skulle vara litet borde rättvisan som skipas också vara mindre. Den vanligaste reaktionen, inte minst i kommentarsfält och forumtrådar, är att publiceringar kan vara berättigade därför att de väger upp publiceringar i traditionella medier. Det var ett vanligt argument i Virtanen-fallet där hans feministiska texter ansågs hycklande efter Wallins påstående. Virtanens plattform för sina åsikter framställdes i dessa resonemang som mycket större än Wallins, vilket skulle rättfärdiga en publicering.

I äldre domar om förtal på sociala medier, som den uppmärksammade Instagram-domen i Göteborgs tingsrätt från 2013, fanns det bland de dömda gärningsmännen och många mediekonsumenter en oförståelse för de sociala mediernas genomslagskraft. I detta uppmärksammade fall dömdes för publiceringar på ett Instagram-konto som visserligen var låst, men med 8 000 följare blev räckvidden ändå enorm och skapade stora kravaller i Göteborg. Den minderåriga flickan bakom kontot dömdes att betala 15 000 kr till 38 av de uthängda personerna (Göteborgs tingsrätt dom i mål B 705-13 2013-06-25).

Det har efter det blivit svårare att hävda att sociala medier, bloggar och enskilda poddar skulle ha en underdånig, svag David-position gentemot Goliat-medierna (Ostrowska, 2013). Men argumentet anses fortfarande när gränslösa publiceringar ska motiveras: de traditionella medierna har stort genomslag, och med stor makt kommer stort ansvar, medan de sociala och digitala medierna har mindre makt och därmed mindre ansvar.

Ett annat sätt att förhålla sig till storleksskillnader hos olika mediekanaler exponerades när *Rättegångspodden* fick kritik för sin användning av ljud och video från rättegångssalar. Många anhöriga var upprörda efter att scener och vittnesmål spelades upp igen i podden, ibland ljudsatta med sentimental stråkmusik och ljudeffekter (Erlandsson och Sundell, 2019). Poddens upphovsperson **Nils Bergman** menade i en intervju i *SVT* att han bara använde sig av offentlighetsprincipen och att han dessutom som podd var ”sist på bollen” (Voss Sundell, 2019). Dom hade fallit i målen han poddade om, vunnit laga kraft och det mediala intresset hade sedan länge falnat. Rättegångspodden skulle alltså inte ses som nyhetsledande eller den som skapade nyheten utan bara ompaketerade den. Bergman och andra poddare argumenterar närmast för att podden ska ses som en ny, kompletterande och i grunden annorlunda medieform (Norgren, 2019). Undertonen är att reglerna för poddar inte ska vara lika stränga, inte heller när det gäller hur brottsoffer ska behandlas. Bergman sa sig dock efter kritiken i *SVT* vara villig att t ex börja informera anhöriga innan publicering.

Medie-appropriering

Ett fjärde argument som ibland förs fram för publiceringar som går över den traditionella medieetiken är att dessa nya medier agerar och resonerar precis som traditionella medier. De imiterar både vid publiceringar och i sina försvarstal språkbruk och verktyg från de traditionella publicisterna, men gör andra etiska val.

Ett sådant exempel är **Joakim Lamotte** som kallar sig journalist och han själv och många av hans följare menar att han arbetar med journalistiska metoder som reportage och granskningar. Samtidigt får Lamotte mycket kritik för sina metoder och en rättsprocess är inledd under våren 2020 för förtal inte bara mot den person som delat hans Facebook-inlägg om *Näthatsgranskaren*, utan även mot Lamotte själv. Lamotte själv menar att han bara publicerar sanningen – att mannen bakom *Näthatsgranskaren* dömts för djurplågeri – medan mannen menar att det inte är av allmänintresse (Karlsten, 2020 maj). Fallet beräknas tas upp hösten 2020, efter den här bokens pressläggning, men klart är att inom ramen för en traditionell medieetik skulle ett sådant påstående inte publiceras.

Det som egentligen avgör här är huruvida mannen bakom *Näthatsgranskaren* anses vara en offentlig person som ska behöva stå ut med en sådan uthängning. En känd politiker eller företagsledare hade fått acceptera mer, men är *Näthatsgranskaren* en sådan offentlig person? Lamottes följare skulle tveklöst säga ja, eftersom han gjort sig till en aktiv och framgångsrik fiende till många av de som följer och kommenterar på Lamottes

och liknande sidor. Flera av dem är fällda för förtal och hets mot folkgrupp efter anmälningar från *Näthatsgranskaren* och *Näthatsgranskarens* metoder är väl kända. I den etablerade offentligheten är han närmast okänd, i cirkeln runt Lamotte är han minst lika känd som en riksdagspolitiker. Därför blir det närmast obegripligt för många som läser Lamotte att *Näthatsgranskaren* inte skulle vara en offentlig person.

Precis som traditionella medier används alltså journalistiska verktyg och termer, men även en etisk bedömning av huruvida informationen är av allmänintresse som kräver offentlig belysning. Men vems allmänintresse?

Ett annat exempel på hur det uppstår konflikter mellan en gammal och en ny medieetik är domen mot *Petterssons blogg* hösten 2019, som publicerat en bild från Facebookgruppen *Vi står inte ut* (Högsta domstolen B 6135-19 2020-01-22). Personen som ägde bilden anmälde Petterssons blogg för brott mot upphovsrättslagen och mannen bakom bloggen hoppades bli friad, precis som *Dagens Nyheter* blivit tidigare när de publicerade en bild från *Sara Skyttedals* Facebooksida (Svea hovrätts Patent- och marknadsöverdomstolens dom PMT 722-17 2018-10-05). Men både tingsrätt och hovrätt fann bloggaren skyldig, eftersom han ”varken motsvaras av eller är knuten till någon publikation som utkommer med viss periodicitet.” Det fanns inget som kunde likställa hans blogg med en tidning eller tidskrift ”i den mening som avses i upphovsrättslagen”, detta trots att bloggaren själv menar att han publicerat 15–25 inlägg per dygn under drygt åtta års

tid och därför utan tvekan skulle anses utkomma med periodicitet. Domen fick relativt lite uppmärksamhet men visar hur bloggaren anser sig likställd med en publicist på grund av sin periodicitet.

Den legitimitet som finns hos traditionella medier är i dessa fall tänkta att spilla över på de nya medier som lånar och approprierar metoder, språkbruk och resonemang. För många av dessa nya aktörer stämmer det säkert. I kommentarsfält hos Lamotte och i Facebook-grupper undras ofta varför traditionella medier tillåts göra vissa publiceringar, medan Lamotte kan fällas. Samma resonemang syns även i fallet med Petterssons blogg.

Sammanfattning

Med dessa fyra argument finns utan tvekan en ny utveckling som skiljer sig från den traditionella medie-etiken. Det har skapat ett medielandskap med dubbla måttstockar. Framväxten av nya medier och aktörer har ändrat många svenskers syn på medieetik, vilket syntes under Metoo-hösten 2017. Då brukades sociala medier till namngivningar, anklagelser och utpekanden som gick mycket längre än vad traditionella medier gör. I sociala medier blev definitionen av allmänintresse en annan än i traditionella medier.

Att låta uthängda personer bemöta förekom nästan aldrig. Många medieanvändare var lättade, det var som att det medieetiska systemet dittills tystat och förtryckt åsikter och erfarenheter. Nu fick de komma fram. Många traditionella tidningar drogs med i ruset och

inspirerades till publiceringar som de fick ångra, med fällningar hos *Pressombudsmannen* och kritik som följd. De dubbla måttstockarna blev tydliga.

De nya aktörerna agerar inte nödvändigtvis med illvilja eller dåligt omdöme. Snarare är de bättre än de gamla medierna på att spegla vad mediekonsumenterna förväntar sig att svenska medier ska publicera. I många av de fall som tagits upp i den här texten har publiceringarna starkt stöd bland läsare. Det kan delvis ha att göra med en ny bild av vad som är offentlighet och allmänt: när räckvidder för medier blir mindre krymper också offentligheten. Hos Joakim Lamotte är *Näthatsgranskaren* mer känd än en minister, men han är okänd i den traditionella offentligheten. Ett annat skäl till att de fyra argumenten har starkt stöd är att de traditionella medierna kritiseras för att vara överdrivet försiktiga och uppfattas gå i otakt med läsarnas och användarnas nya medievanor.

Den svenska medieetiken bygger på frivillighet och självreglering. Det är ett system som fungerat väl och det finns all anledning att städa själv istället för att släppa in politiker, jurister och lobbyister i medieetiken. Under hösten 2019, när flera poddar granskades för sin bristande medieetik, var både kulturministern och justitieministern ute och flaggade för nya regelverk för att stävja etiska övertramp.

I de fall som tas upp i den här texten finns de fyra argumenten som en ny sorts etiskt system, men det är bräckligt och saknar bred förankring bland aktörerna. Återstår gör alltså bara lagen som etiskt återhållande system för nya medier. Det är en stor skillnad mot det system som de traditionella medierna lutar sig mot.

Där är juridiken en stadig men kärv bas som toppas med frivilliga överenskommelser med hänsyn till publik och samhälle. För de nya medieaktörerna saknas den överbyggnaden.

De juridiska ramarna för publicister och journalister syftar till att säkerställa den fria åsiktsbildningen och gör det möjligt för svenska medier att utföra sitt uppdrag. Nils Funcke har i en text varnat för att även en liten förändring skulle kunna leda till en ”permafrost för den granskande journalistiken” (Funcke, 2019).

Risken är förstås att om publiceringar stödda på de här fyra argumentet blir ett vanligt inslag kan det försvaga den svenska idén om ett frivilligt publicistiskt system, som har stor juridisk och politisk trovärdighet. Det skulle öppna för mer lagstiftning, mer rättegångar och ett tuffare klimat för alla publicister. I värsta fall permafrost.

Referenser

Domslut

Berusade 17-åringen. Högsta domstolens dom 2020-03-17 i mål B 5438-19

Instagram-upproret. Göteborgs tingsrätts dom 2013-06-25 i mål B 705-13

Komikern. Solna Tingsrätts dom 2020-03-04 i mål B 2985-19

Miljöpartisten. Södertörns Tingsrätts dom 2019-12-02 i mål B 3405-18

Petterssons blogg. Högsta domstolens dom 2020-01-22 i mål B 6135-19

Regissören. Nacka Tingsrätts dom 2019-07-03 i mål B-7995-18

Sara Skyttedal. Svea hovrätts Patent- och marknadsöverdomstolens dom 2018-10-05 i mål PMT 722-17
Virtanen mot Wallin. Stockholms tingsrätts dom 2019-12-09 i mål B 1755-18

Förundersökningar

Virtanen mot Wallin. Förundersökningsprotokoll 2019-07-01 B 1755-18, Aktilaga 42

Miljöpartisten. Förundersökningsprotokoll 2019-09-17 Södertörns TR B 3405-18 Aktilaga 18

Artiklar

Aschberg, Robert (2019, 12 mars). *Ulf Malmros blev näthatad: "Sjuk sadistpsykopat"*. Aftonbladet. Hämtad 17 maj 2020, från <https://www.aftonbladet.se/a/A26bXq>

Karlsten, Emanuel (2020, 20 januari). *Fälldes efter att ha delat Joakim Lamottes status – tvingas till dryga böter*. Breakit. Hämtad 17 maj 2020, från <https://www.breakit.se/artikel/23392>

Erlandsson, Åsa och Sundell, Joachim, (2019, 14 november). *Hård kritik mot Rättegångspodden från anhöriga: "En uppprepning av traumat"*. SVT Nyheter. <https://www.svt.se/kultur/hard-kritik-mot-rattegangspodden-fran-anhoriga-hur-kan-man-behandla-brottsoffer-sa>

Norgren, Amanda (2019, 14 november). *Juridikprofessorn: "Finns ett problem med krimpoddar"*. SVT Nyheter. <https://www.svt.se/kultur/juridik-professorn-finns-ett-problem-med-krimpoddar>

- Karlsten, Emanuel (2020, 1 maj). *Lamotte och Nät-hatsgranskaren möts i domstolen – vem är egentligen en offentlig person?* Breakit. Hämtad 17 maj 2020, från <https://www.breakit.se/artikel/24808>
- TT (2019, 2 december). *Miljöpartist döms för grovt förtal av partikamrat*. DN.SE. <https://www.dn.se/nyheter/sverige/miljopartist-doms-for-grovt-fortal-av-partikamrat>
- Funcke, Nils (2019, 19 november). *Sagt ord och kastad sten kan inte tas tillbaka*. Dagens Juridik. <https://www.dagensjuridik.se/kronikor/sagt-ord-och-kastad-sten-kan-inte-tas-tillbaka>
- Ostrowska, Katia (2013, juni 25). *Instagramdomen kan öka medvetenheten bland unga*. Svenska Dagbladet. <https://www.svd.se/instagramdomen-kan-oka-medvetenheten-bland-unga>
- Voss Sundell, Joachim *Rättegångspoddens skapare: Har aldrig velat skada någon*. (2019, 14 november). SVT Nyheter. <https://www.svt.se/kultur/rattegangspoddens-skapare-har-aldrig-velat-skada-nagon>